

ALENA BLANÁŘOVÁ

Slzy od smíchu



FRAGMENT

Slzy od smíchu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Alena Blanářová
Slzy od smíchu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA

Slzy od smíchu

ALENA BLANÁŘOVÁ

FRAGMENT

1.

Sukně pro Haničku

„Nechcu! Nebudu nosit takovou odpornost! Ne a ne!“ ozývá se našťvaně z horního patra našeho rodinného domku, který stojí v tiché boční ulici jedné malé jihomoravské vesničky. „Tak si aspoň obleč tady tu vyšívanou halenečku! No podívej, jak ti sluší!“ v tomhle druhém – maminčině – hlase je patrný lehce podbízivý, byť již malinko nervózní tón.

„Nikdy! To radši skočím z okna! Podívej na ty kanýry! To si na sebe nevezmu! Nikdy!“ Odpověď seshora zní i přes evidentně nízký věk soupeře překvapivě velmi nekompromisně.

Maminka schází po schodech do obýváku s nepořízenou. V ruce poražené nese onu příčinu všeho zla – károvanou plisovanou sukni a žlutou nabíranou halenku s červenými vyšívanými lidovými motivy. Zhluboka se nadechne a s povzdechem se dívá střídavě na sukni s halenkou a střídavě na mě. Rozumím její lítosti, nicméně že by to byl výkvět módy, se už ani tehdy nedalo říct. Už tenkrát – jako malá pětiletá holčička – jsem měla tušení, že možná tak trochu existuje malá, nepatrná možnost, že maminky třeba nemusí mít vždycky tak úplně pravdu. Raději ale taktně mlčím. Do těchto sporů bylo vhodné se neplést.

Ten vztekloun a vzpurný člen rodiny jsem tehdy totiž nebyla já. Byla to má starší sestra Hanka, kterou se maminka snažila přesvědčit o tom, co by měla nosit a jak by se měla oblékat hezká holčička. Sestra na to měla svůj názor a také se jí ho nebála říct. Na rozdíl ode mě. Shora ze schodů za námi ještě po

chvíli letěly rychlostí blesku rovněž bílé lakované střevíčky s kytičkami. Ještě že už byla maminka v kuchyni. To by nemuselo projít tak hladce!

Tím vzpurným článkem byla právě Hanička. Dohadování o oblečení bylo u nás na denním pořádku. Maminka ve svém boji neustávala a vytrvale nosila a nutila Haničce nabírané sukně, šaty a různé háčkované vestičky a podobné šílenosti.

Uznávám, že tenkrát, za hlubokého socialismu, skutečně nebylo moc na výběr. Takže sehnat cokoliv jiného než stejnou dederonovou halenku s příšerně dlouhými límci nebo škrábavé kalhoty neurčité barvy, jaké nosili všichni, byl opravdu nadlidský úkol. Maminka chtěla pro nás něco lepšího, a tak přes kamarádky nebo tenkrát podle časopisu Burda zkoušely místní ženy možné i nemožné. Občas se to teda dost nepovedlo, ale snaha opravdu byla.

Hanička byla ale bohužel velmi zdatný protivník a ve svém bojkotu maminčiných pokusů nepolevovala a většinou si svůj názor prosadila. Já jsem tomu vždy jen jako tichý divák přihlížela. Inu, moc jsem toho vzhledem ke svému nízkému věku stejně nezmohla. Zpravidla to ale dopadlo nejhůř právě pro mě.

Maminka se nehodlala úplně vzdát a byla by přece obrovská škoda tak krásné věci zase vrátit nebo odložit do skříně. Když zase jednou odnášela z Hančina pokoje další zamítnutý model, se kterým ji Hanička vypoklonkovala, obávala jsem se vzhlednout nahoru směrem k ní, protože jsem tušila, co mě čeká.

Naše maminka si mě už očima přeměřovala, a než jsem se nadála, šup a už jsem na sobě měla dost odpudivé růžové háčkované šaty, které navíc příšerně škrábaly po celém těle a byly mi evidentně o několik čísel větší. To ale maminka přes noc bryskně vyřešila zabráním modelu na mou velikost a na vítání občánků, na kterém Hanička recitovala novorozenatům a čerstvým mamin-kám nějakou úžasně dojemnou budovatelskou básničku, jsem se v háčkovaných šatech trápila místo ní já. Hanička vůbec svůj názor na věc dokázala prezentovat tak, že ani takový vynalézavý tvor, jako je naše maminka, s ní nic nezmohl.

Jednou, když zase rodiče naznali, že ze sestry i přes její nevůli udělají tu hodnou copatou slečnu, která si hraje s panenkami, jí jako dárek k narozeninám koupili kočárek. Byl moc hezký. S peřinkami, hezky buclatou panenkou v načančaném oblečku, a dokonce i s lahvičkou na pití. Jistě to byl sen každé holčičky. Bohužel ale nikoliv naší Haničky. Maminka jí sice velmi dojemně mávala, když s kočárkem sestra slavnostně poprvé vyjela na ulici za dětmi, ale to bylo také naposled, kdy jsme kočárek spatřili.

Hanka ho totiž obratem vyměnila za kolo, po kterém velmi toužila. A vrátila se s odřenými koleny, bradou i nosem, bez kočárku, ale šťastná jako blecha. Jak tuto výměnu vnímali rodiče Lojzík, se kterým tento svůj první směnný obchod naše Hanička uskutečnila, jsme se nedozvěděli. Ale nikdo si nestěžoval, takže asi vše proběhlo k vzájemné spokojenosti.

Tímto způsobem Hanička vzala rodičům vždy z úst jakékoliv protiargumenty. Na to zkrátka nebylo co říct. Svým vlastním způsobem a po svém jim sdělila svůj názor na věc.

A bylo to.

Já jsem tomu všemu tak nějak s lehkou bází a obavami přihlížela. Čekala jsem vždy, jak se situace vyvine. Ale sama jsem raději byla právě tou poslušnou a hodnou. Možná proto, že jsem nějak podvědomě cítila, že se to ode mě čeká. A že jeden rebel v rodině je až moc. „Hanička je prostě do naší rodiny. Ta má tvrdou hlavu. Ta se jen tak nedá,“ říkával vždy návštěvám tatínek. A vypadalo to, že je na to dokonce hrdý. O mně se ale moc nemluvalo. A když už, něco v tomto duchu: „Jo jo, naše Anežka. To je hodná holčička.“

Rodiče mě pojmenovali krásným staročeským jménem, ale všichni, kromě tatínka, mi říkali Any. A už mi to zůstalo.

Už tehdy, a přesto, že jsem byla malý špunt, mi to nějak neštymovalo. Co je teda dobře a co je špatné? Snažím se být ta poslušná a hodná, protože rodiče mají spoustu starostí a nechci jim přidělovat další. A tak tady sedím v koutku a hezky potichu si hraju.

Ale vypadá to, jako bych snad ani neexistovala. Neměla bych mít třeba na něco taky svůj názor? Neměla bych se třeba taky vzepřít a říct jim, že tyhle šaty

jsou fakt úděsné a že na téhle návštěvě je to neskutečná nuda? A že chci jít někam na hřiště a ne tady dřepět a poslouchat jejich pravěké historky z mládí?

Jenže pokaždé, když jsem se být jen o malou vzpouru pokusila, jsem to schytala. Tohle prostě hodná holčička nedělá! Nesmí! A měla jsem dojem, možná trochu zkreslený a zaujatý, že když zazlobím já, jsou rodiče mnohem víc naštvaní, než když totéž udělá Hanka. Jak to? To je přece strašně nespravedlivé! A možná právě tady se z původně hodné a poslušné holčičky začal stávat malý rebel.

2.

Budu – nebudu...?

Už ve školce většina dětí věděla přesně, čím chce být. Mezi mými vrstevníky a spolužáky už tehdy vyrůstali budoucí piloti, kominíci, policajti, kosmonauti, ale také popeláři, bagristi a traktoristi. Také doktorky, ředitelky zoo a paní prodavačky. Nevím, jak je to možné, ale už tenkrát měly tyto děti naprosto jasnou představu o tom, čím chtějí být, až vyrostou. Nebo alespoň čím teda určitě být nechtějí – třeba zubaři se ani v té době netěšili mezi dětmi velké popularitě.

Bohužel, i zde jsem se cítila velmi nejistá, a že sem tak nějak nepatřím. Na rozdíl od ostatních – já jsem neměla sebemenší tušení, čím bych chtěla být. „Tak co třeba paní učitelkou, Any? To je takové hezké povolání, že?“ snažila se mi vnutit svou vlastní představu paní učitelka a já jako správná hodná holčička jsem jí to odkývala. Ale jistá jsem si tím teda určitě nebyla. „Ty budeš moja malá vinařka,“ říkával zase s láskou tatínek a já, protože jsem ho měla ráda a chtěla jsem ho potěšit, jsem mu to také hezky odsouhlasila.

Všichni to se mnou mysleli dobře, ale já jsem si stále připadala tak nějak „nikam nepatřící“, když nevím, co teda budu, až budu dospělá. Co když to nezjistím ani do té doby, než vyrostu? Co pak se mnou bude? Tu hrůzu si i dnes po těch letech pamatuju. Obavy mě šířaly a já jsem se trápila a usilovně se snažila tomu přijít na kloub.

Na návštěvě u dědečka a babičky, kteří bydleli na Valašsku, jsem sebrala odvahu, a když jsme s dědou spolu krmili králíky, zeptala jsem se: „Dědo?

A co dělají pak s lidma, kteří neví, čím chtějí být, a nejsou pak ničím?“ Dědeček byl srandista a jeho černý humor, jímž byl známý, mi tehdy způsobil velmi krušnou chvilku. Ani na moment nezaváhal a bez mrknutí oka odpověděl: „No – co s nima – zastřelí je!“ Myslím, že jsem tehdy asi na chvilku přestala i dýchat, jak strašně jsem se lekla. Zastřelí? To je hrůza!

U oběda jsem se jen nimrala v jídle, což babička přímo nesnášela, a tak mě hned sepsula a dostala jsem dlouhou přednášku o tom, že to za jejich mládí nebyvalo, a kdyby byla válka, jak ta by nás naučila vážit si jídla. V ten moment, když babička zmínila válku, jsem upustila příbor a s pláčem utekla do psí boudy.

Dědovi to asi došlo, že mě vystrašil víc, než měl, a došel mi to všechno hezky vysvětlit. Plakala jsem tehdy pejskovi Punťovi do kožichu, ale když mě děda asi po dvanácté ujistil, že nikdo nikoho střílet nebude, a už vůbec ne za to, že neví, čím chce být, dala jsem si říct a z boudy jsem vylezla.

Svému dědečkovi ale vděčím za spoustu jiných věcí. A to v dobrém. Myslím, že tak nějak cítil, že si připadám poněkud ztracená. Hanička měla jasno – ta už měla své záliby a kamarády a věděla jistě, kam směřuje. Chtěla se stát profesionální tenistkou nebo cyklistkou. A tak vše podřizovala právě těmto svým cílům. A my, celá rodina, samozřejmě s ní. Jako sparing partnera si většinou zvolila mě, nebo jsem jí byla spíš přidělena. Na kurtu jsem fungovala spíše jako odrážec a sběrač míčků. To docela ušlo. Ale kolo bylo pro mě ještě mnohem horší!

Na prázdninách u babičky a dědy jsme hodně času trávili také s našimi bratrance. Oba kluci byli – tak jako Hanička – na rozdíl ode mě velmi sportovně založení. A tak zpravidla vymysleli nějakou túru na kolech, bruslení nebo alespoň fotbalový zápas. Nikdo z nich si vůbec neuměl představit, jak jsem se u toho natrápila!

Nejen že jsem byla ze všech nejmladší a nejmenší, takže kamkoliv utíkali, já jsem je vždy jen stěží a s vyplazeným jazykem dohonila. Vymýšleli samé bojové a sportovní hry, což pro mě byla naprostá noční můra. Ale než sedět s babičkou v kuchyni a škrábat brambory, to jsem raději byla s nimi venku.

Když kluci zjistili, že neumím jezdit na kole, hodlali ihned zjednat nápravu. Řekli, že oni vědí, jak mě to naučit, protože přesně takto se na kole naučili jezdit oni. Neměla jsem tedy důvod jim nevěřit a moc jsem se na tom čertovském stroji chtěla naučit, protože jsem jinak musela stále běhat za nimi nebo být odkázaná na to, že mě někdo z nich vezme na „štangli“ nebo na „sic“ vzadu – tedy na nosič. A tohle také nebývalo bez rizika. Na štangli to strašně drkotalo. Tehdy navíc nebývaly tak hladké a rovné silnice, ale všude byla spousta šterku, kamínků, a to to drncalo-o-o-o-o!!!

K jízdě vzadu na „sicu“ jsem už také měla vážné a podložené obavy. Hanička mě tak jednou hezky vyvezla na svém kole a sama se zdviženými nohama projela vysokou trávou plnou kopřiv. Mně to ale zapomněla říct, a jelikož jsem před sebe a přes ni nic neviděla a taky jsem byla důvěřivé telátko, nohy jsem měla volně svěšené a schytala jsem to naplno. Nohy až po stehna jsem pak měla dva dny v jednom ohni a samý puchýř a musela jsem to chladit hromadou mokrých ručníků. Takže mé odhodlání naučit se na kole bylo spíše kvůli mé vlastní bezpečnosti a zachování pevného zdraví.

Kluci mi tedy pro mou první jízdu zapůjčili jedno ze svých kol. Bylo už dost opotřebované, ale prý to na začátek stačí. Postavili mě na kopec a pak do mě strčili. Ostatní se tak možná jezdit naučili – já nikoliv. Skončila jsem v nejbližším šípkovém keři, podrápaná a odřená, a vypadala jsem jako po napadení smečkou zdivočelých koček.

Na kole jsem se ale stejně naučila jezdit. Hezky pomalu a sama. A než si pro nás rodiče k babičce a dědovi přijeli, už jsem vesele jezdila a byla na sebe patričně hrdá. Ale stejně už mi ta nálepka cyklistického nemehla zůstala. A nešikovnost v jakémukoliv sportu už mi pak tak nějak byla přiřknuta a to už mi také zůstalo. Přesto, že jsem v budoucnu jezdila na koni, hrála volejbal nebo tancovala. Tatínek vždy tvrdil: „No, ty prostě nejsi sportovní typ.“

Ale právě dědeček si asi jako jediný všiml, že mě to trápí, a tak se rozhodl mi ukázat nějaké nové možnosti a trochu mě popostrčit. A že se mu to tedy povedlo – a hned napoprvé!

3.

Kouzelný koňský svět

Jednou brzo ráno mě děda probudil a šeptem řekl: „Vyskoč! Oblékat a ide sa.“ Netušila jsem kam, ale pochopila jsem, že mám být co nejvíc zticha a že ten výlet bude asi tajný. Rychle jsem se oblékla, do ruky si vzala krajíc chleba s máslem a už jsme se s dědou tiše kradli z domu.

Zastávka autobusu byla kousek, takže jsme tam byli za chvíli. Byla jsem tak napnutá, že jsem ani nedutala a ani jsem se nezeptala, kam máme namířeno. Autobus byl za minutku tu. Dědeček se krátce pozdravil s řidičem a řekl mu: „Jeden celý a jeden poloviční – do Vizovic.“ A ještě něco dodal, ale tomu už jsem nerozuměla. Možná nějaký název zastávky.

Paráda! Asi pojedeme na zámek. Nebo do cukrárny! Nebo obojí. Jupíííí! radovala jsem se v duchu a čekala, že zastavíme na náměstí. Ale náměstím jsme projeli, ostatní cestující vystoupili a my jsme pokračovali jako jediní pasažéři – pouze s panem řidičem – neznámo kam. Teda – mně neznámo.

Už jsme tam někde ale museli být, protože ceduli s nápisem Vizovice jsme před chvílí minuli. Kam teda jedeme? Nespletl to pan řidič a nezapomněl nám někde zastavit? Nebo nepopletl to děda? „Tak ty ideš s dědú na koně?“ zeptal se mě s milým úsměvem pan řidič a já jsem v té chvíli pochopila, kam mě děda dnes bere na výlet.

Přilepila jsem nos na sklo a za chvíli už jsem to také spatřila. Za okny autobusu se na dohled před námi rýsovaly rozlehlé ohrady, ve kterých se páslo hned několik stád nádherných velkých koní. Hurááááá! Tě radosti se mi

ani nechtělo uvěřit. Koně se mi vždycky líbili, ale rodiče mě k nim nikdy pouštět nechtěli. Že prý jsou to velká a nevyzpytatelná zvířata a že se jim nedá věřit.

Několikrát jsem sice sama už dřív vlezla za nimi do ohrady, ale vždy mě odtud někdo vytáhl a dostala jsem vyčiněno, že to dělat nesmím. Tak jsem poslechla. Tentokrát však ne. Teď jsem měla s sebou spiklence a děda byl přece dospělý, jemu nikdo nevynadá. A já můžu na koně!!!! Juchúúúúú!!!!

Pan řidič nám zastavil u krajnice na zastávce, rozloučil se s námi a zamával nám. Nemohla jsem se dočkat, až tam budeme, a pořád jsem poskakovala okolo dědy a popoháněla ho. „Skáčeš jak malý kozel,“ říkal děda pobaveně, ale snažil se držet se mnou tempo. Viděl, jak se těším a jakou mám radost, a bylo znát, že i on je velmi rád, že se tímto výletem maximálně střelil.

Konečně jsme vcházeli do areálu toho nádherného statku. Tehdy to byl ještě státní statek a měl hned několik hlavních budov se stájemi, jízárnami a ohromným množstvím přilehlých pastvin a ohrad. Ty byly původně zámecské. Nedokázala jsem ani spočítat, kolik koní tady mohlo být. Byla to nádhera.

Kolem nás stály bíle natřené budovy, z nichž na nás vykukovaly hlavy úchvatných koní. Někteří nám ržáli na pozdrav, někteří dokonce pokyvovali hlavami. Další koně byli na jízárnách a trénovali spolu se svými jezdci. Ostatní se pásli a odpočívali v ohradách, které se táhly až za obzor. Bylo to jako sen! Na ten pohled, kdy jsem viděla tolik koní pohromadě a poprvé navštívila takový statek, nikdy nezapomenu.

Fascinovalo mě tady naprosto všechno! Vzpomínám si dodnes, jak jsem byla unesená ze všeho, co jsem tam viděla. Srdíčko se mi tetelilo blahem a připadala jsem si jako v nebi. Všechno to společně bylo tak krásné a tak to do sebe zapadalo a ladilo!

Stáje, koně, lidi, vsudypřítomná vůně slámy a sena, a dokonce malé květináčky se žlutými kytičkami na každé budově. To vše společně tvořilo jednu úžasnou a nenapodobitelnou atmosféru tohoto – pro mě – kouzelného koňského světa. Nikdy dřív jsem na podobném místě nebyla a připadalo mi, že jsem dosud snad ani nežila, když mi tohle unikalo.

Dědeček chvíli o něčem rozmlouval s panem správcem, který byl jeho velmi dobrým známým, a za chvíli už jsme všichni tři spolu mířili na prohlídku stájí. Byla jsem jako Alenka v říši divů. Těch krásných koní! Ta vůně! Nemohla jsem se toho nabažít.

Prošli jsme velkou hlavní budovou a zamířili k partičce dětí, které zrovna čistily malé poníky. Byli tam kluci i holky, rozdílně velcí, ale všichni spolu vesele švitořili a byli asi dobří kamarádi.

„Tak děcka! Tady vám vedu novú posilu,“ řekl znenadání dědeček a bez ohledu mě postrčil směrem k davu těch cizích dětí. „Ale... ale... já...“, koktala jsem, nohy mě však samy nesly vpřed. Ano, moc jsem toužila být s nimi a čistit ty krásné poníky. Ale byla jsem stydlivá a hlavně, byli tam i kluci. A nikoho jsem neznala. Dědeček však vytáhl ze své staré aktovky pro mě velkou svačinu a pití, zamával mi a vesele ještě zavolal: „Ve tři sa pro tebe stavím. Dávajte mi na ňu pozor, děcka! Ahoooooj,“ a byl fuč.

Tak on to celé, ten filuta jeden, naplánoval dopředu. Nejdřív jsem byla trochu zaskočená a moc jsem nevěděla, co si teď počít. Ale děcka byla úžasná. Opravdu – až do té doby jsem snad nepoznala lepší kluky a holky než tady tu partu u koní. Možná jsem měla štěstí, ale všichni na mě byli velice milí, chovali se kamarádsky, všechno mi vysvětlili, a s čím jsem si nevěděla rady, s tím mi ochotně pomohli. „Vem si hřebílko a pojď mi pomoci se Sandy,“ zavolala na mě ta největší holka, která tam byla.

Super! Berou mě mezi sebe, a dokonce chtějí mou pomoc! Teď jen zjistit, co je to to hřebílko. „Tady,“ podala mi další holka s milým úsměvem čistění na koně. „Jak sa menuješ?“ zeptala se mě a od té chvíle už jsem byla jednou z nich. Celý den utekl jako voda. Čistili jsme koně, zametali a uklízeli před stájemi a po obědě jsme se za odměnu mohli na nich taky povozit. A to bylo teprve něco!

Mně tedy ke štěstí stačilo už jen to zametání a čistění koní, byla to pro mě snad ta nejlepší činnost v životě. Ale povozit se na koni, to bylo něco nesku-tečného. Uteklo to hrozně rychle. Ani jsem se nenadála a dědeček už vcházel do bran areálu.

„Tak jaká?“ ptal se s úsměvem, protože můj rozzářený obličej, byť trochu zaprášený, mu asi prozradil víc než slova. Celou cestu zpátky jsem mu povídala o všech zážitcích a dobrodružstvích, které jsem dnes zažila. Také jsem donekonečna jmenovala všechny kamarády a koně. Děda v tom měl zmatek, kdo je vlastně kdo. A tak jsem mu to opakovala pořád dokola, a stejně nebyl schopný si to zapamatovat. Ale já jsem o tom tak ráda mluvila a ochotně jsem jmenovala znova a znova.

Když jsme vystupovali z autobusu a šli společně domů, dědeček trochu zvažněl a povídá: „Ne, že mňa prozradíš! Babička by sa čertila, že sem ťa vzal na koně. Pověděl sem jí, že si na besedě u tetky Košťálovej a hraješ sa tam s cérkama.“ Mně teda moc lhát nikdy nešlo, každý to na mně hned poznal. Ale pro dědu to udělám.

A hlavně pro sebe. Babička už by mě pak na koně nikdy nepustila. Ona se jich hrozně bála a pokaždé, když se někdo o koních jen zmínil, mu vysvětlila své důvody: „Pan Herůdek – a to byl PAN veterinář – vyhlášený široko daleko – říkával: Koňovi a psovi nikdy nevěř!“ A když to říkal pan Herůdek, tak to musela být pravda. Babička o tom byla na tisíc procent přesvědčená a také o tom přesvědčovala všechny v okolí.

Tuhle hlášku jsem od ní slyšela snad stokrát. A dnes tomu bohužel nebylo jinak. Hned, když jsme s dědou vešli do kuchyně, babička jako profesionální detektiv zavětřila a natáhla nosem tu mou koňskou vůni, která mě okamžitě prozradila, aniž bych řekla slovo. Mezitím, než babička stihla započnout můj výslech, prohnala se kuchyní Hanka, zavětřila a bez okolků pronesla: „Co je to tu za smrad?“

Museli jsme tedy, ač neradi, s pravdou ven. Nejdřív dostal vyhubováno děda: „Jsi starý blázen! Chceš, aby sa tady cérka zmrzačila? To ju chceš mět na svědomí?“ spustila na něj. Dědeček moudře věděl, že nemá smysl se v tomto okamžiku s babičkou přít, a tak si to celé jen v tichosti vyslechl, a až se babička dostatečně vypovídala a vynadávala, pověděl jí zase své důvody.

Jak jsem tam byla spokojená, že je tam velká spousta dětí a že tam na všechno dohlíží pan správce, kterého také babička zná. „A cérka tu blemcá od niče-

ho k ničemu jak bluma. Mělas ju vidět tam! Úplně inačí děvčica!“ vysvětlil to děda babičce po svém. Chtěla jsem dědečka podpořit, proto jsem také přidala svou trošku do mlýna. Básnila jsem babičce, jak to tam bylo úžasné a jak to byl můj nejlepší den v životě. Ta sice ještě chvíli dělala dotčenou a uraženou a se mnou se začala bavit, teprve až jsem ze sebe sundala „ten strašný pach“, ale zdála se už trochu přívětivější.

Děda jí pak ještě až do nebe vychválil buchty, co jsme snědli, a vypadalo to, že je snad odpuštěno. Já jsem si ještě třikrát poslechla: „Pan Herůdek říkal, koňovi a psovi...“ To vše se zdviženým prstem a přísným obličejem. Ale asi i babička pochopila, že od koní mě už asi nikdo a nic nedostane.

4.

Chovatelské začátky

Dědečkův záměr to jistě nebyl, ale myslím, že právě tímto svým nevinným počinem u mě zasel malé semínko vzpurnosti.

Až dosud jsem byla ta hodná a poslušná holčička, co dělá to, co se od ní čeká. A nevymýšlí lumpárny a nic, co by se mamince a tatínkovi nelíbilo. No-sila jsem všechny ty šatičky a oblečky, které Hanička trvale odmítala, zatímco ona si oblékala své oblíbené kalhoty a košile. Maminka jí stále spílala a přemlouvala ji, že přece nemůže chodit oblékaná jako kluk. Ale Hanička si trvala na svém. Jezdila na kole a prala se s klukama. A v naší rodině byla považována právě ona za toho rebela. O mně skoro ani nevěděli – tedy zatím.

Jakmile jsem doslova přičichla ke koním a k celému tomu ohromnému životu okolo nich, jako by pro mě ten dosud nesrozumitelný a nejasný svět najednou začal konečně dávat trochu smysl. Už to nebyl jen jeden velký chaos, se spoustou lidí, kteří mají každý jen své zájmy a každý, kromě mě, ví, kam patří. Najednou jsem tam zapadala také.

Už jsem nebyla jen tou hodnou holčičkou, která dělá, co se jí řekne. Byla jsem tou holkou od koní. Tou, která je má moc ráda a také má spoustu kamarádů, kteří se na ni těší, až znova přijede na prázdniny za dědou a za babičkou. A ta holka sice neumí jezdit pořádně na kole a nehraje tenis ani fotbal, ale učí se jezdit na koni, ví, jak je vyčesat, osedlat, a zná už celou stáj a každého koně jménem!

Dokonce jsem začala jezdit ke koním sama autobusem. Já – taková „pose-ra“ – jak mi vždycky neopomněl připomínat můj tatínek. I když má první